

[Bouet.]

ring i Fremtiden ikke maa finde Sted, hvis den ikke tilsigter dette, som er en Urimelighed, at de pladssøgende skal erlægge en urimelig Ydelse for at opnaa én Plads, som maaske ikke en Gang er af større Værdi. Derfor er det ingen Urimelighed, at der her i Lovforslaget træffes den Bestemmelse, at Arbejdsanvisningskontorerne skal henlede Arbejdsdirektørens Opmærksomhed paa dette. Det er nemlig ikke rigtigt, at Arbejdsanvisningskontorerne skal være en Slags Politi. Hvis man har Mistanke om, at noget ulovligt foregaar paa dette Omraade, saa skal Meddelelse sendes til Arbejdsdirektøren, og det maa da blive hans Opgave at lade denne Meddelelse gaa videre til Politimyndighederne, som her ligesom paa alle andre Omraader foretager det nødvendige.

Jeg kan med disse Bemærkninger anbefale, at man stemmer for de stillede Ændringsforslag.

Rager: Da nærværende Forslag var til første Behandling her i Salen, tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at det forekom mig uheldigt, hvis man pludselig overskar de nuværende Husgerningskontorers Livstraad. Ved de Forhandlinger, der har fundet Sted i Udvalget, har man set, at dette maaske ogsaa var urigtigt, og er enedes om saadanne Ændringer, at dette ikke sker. Jeg skal ikke sige andet end, at jeg anser dette for en Forbedring af Lovforslaget, idet der jo samtidig er indført en fornuftig Kontrol med disse Husgerningskontorers Virkemaade. De vil jo nu efterhaanden komme til at dø ud, men det er der jo heller ikke noget mærkeligt i; naar Staten har oprettet en offentlig Arbejdsanvisning, er det naturligt, at al Arbejdsanvisning efterhaanden lægges over til den, saaledes at der ikke paalignes de arbejdssøgende — og for den Sags Skyld heller ikke de arbejdskøbende — Ekstraudgifter. Jeg tror, det er rigtigt, at det paa et Omraade som dette sker successivt, fordi baade Arbejdssælgerne og Arbejdskøberne dér, i alt Fald meget ofte, er af en saadan Art, at de endnu ikke har fundet sig rigtigt til Rette med de Former, hvorunder en offentlig Arbejdsanvisning foregaar, hvor de selvfølgelig selv skal tage det meste af Initiativet. Husgerningskontorerne er saadan mere indrettet paa at være halvvejs Barnepiger for dem. Det er ogsaa derfor, Anvisningen bliver forholdsvis dyr ad den Vej, men det maa de saa betale for. Jeg tror, at naar der vokser en ny

Generation af Husmødre op i Løbet af de kommende 16—20 Aar, vil de være af en saadan Indstilling, at efterhaanden som Tilladelsen til Husgerningskontorerne ebber ud, vil de offentlige Arbejdsanvisningskontorer kunne overtage ogsaa dette og gøre det paa en passende og god Maade.

De øvrige Ændringsforslag kan jeg ogsaa anbefale til Vedtagelse. Jeg kan udtale min Glæde over, at det nu er lykkedes i Aar ogsaa at naa til Enighed paa dette Omraade, Enighed om den private Arbejdsanvisning.

Jeg har ikke Grund til at gøre yderligere Bemærkninger. En eventuel videre Diskussion vil sikkert udvikle sig efter de bedste Mønstre mellem Ordførerne for de to som Regel uenige Oppositionspartier, og den maa de saa føre til Opbyggelse for sig selv; det har vi ingen Grund til at blande os i.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker det ærede Udvalg, fordi der nu er Udset til, at denne mange Aar gamle Sag stunder mod sin Afslutning. Jeg takker naturligvis særlig Flertallet, fordi det gennem de stillede Ændringsforslag har kunnet tiltræde det Princip, der ligger i Lovforslaget. Overfor Mindretallets, altsaa Venstres Bemærkninger vil jeg sige, at det ærede Mindretal kan ikke forvente, at jeg skulde kunne gaa med til at søge at undgaa at faa al Arbejdsanvisning lagt ind under offentlige Kontorer og bestemte Foreninger og Institutioner, i alt Fald faa den under effektiv offentlig Kontrol, da man ikke alene her i Landet, men for saa vidt hele Verden over har været enig om fra Washington-Konferencen i 1919, at man skulde tilstræbe at undgaa den private Arbejdsanvisning. Disse Overvejelser fra Arbejds-konferencen i 1919 resulterede jo i Vedtagelsen af en Henstilling til samtlige Lande om — det drejer sig om Arbejdsløsheden —, at hvert Medlem af den internationale Arbejdsorganisation skulde drage Omsorg for, at der blev udstedt Forbud mod Oprettelse af Arbejdsanvisningskontorer, der mod Betaling eller for Vindings Skyld driver Arbejdsanvisning, og at eventuelle bestaaende Kontorer kun fik Ret til at fortsætte deres Virksomhed under Regeringskontrol. Endelig skulde der træffes Foranstaltninger til deres Afskaffelse saa snart som muligt. Det er Grundsætningen, ud fra hvilken Regeringen, om jeg saa maa sige, var forpligtet til overhovedet at lovgive her, en Grundsætning, som dog har været kendt for Venstre hele Tiden, og som man, mig bekendt, ikke principielt har modsat